

דופק שטיחים

משגל נסוג

מרים משקלות

טמבר 73. הורחקנו בפעם הראשונה מעמודים 2-3. קרוב לחודש חנינו במרכז העתון - ואז משלא הוחזרנו למקומנו, פרצה מלחמת יום-כפור. כלום חפצים אתם במלחמה נוספת?

ע"מ. זוארץ 13

דבר המערכת

שוב גלינו מאדמתנו. הברית הבלתי קדושה של חוגי הימין והשמאל, ב-תמיכתם הגלויה של אנשי מנגנון החושך - נתלכדה מחדש ואילצה אותנו לנטוש את העמודים 2-3.

אין זאת כי אישיותו הדינאמית של מנהיג התנועה, ד"ר זוארץ ז"ל, והי עובדה כי מספר המצטרפים לתנועה ז"ל, עולה מדי יום ביומו, הטרודה את מנוחתם. הוסף לכך את גילוי השחיתות למיניהן אותן חשף, ZOO הארץ, ואת מלחמתנו העקבית בסאוב והתמונה מתבהרת. קואליציה אדירה של כוחות השחור למול עתון חי. גלינו מאדמתנו, אך לא שכחנוה. בנקיקים, בחגווי הסלע ובכל מקומות מחבואינו עולה הקריאה, "אם נשכחם עמודים 2-3 תשכח ימינו!"!! גם בגולת עמודים 6-7 בפזורת 11-12 ובתפוצת 20-21 אנו עדיין 2-3. גם מאורעות 29-30 לא יכריעונו. לא תשכחנו, לא תפחידונו, לא תרתיעונו.

ותזכורת קטנה. לפני כמעט שנתיים, במחצית ספ-

משירי החומש

ר' יצחק חושב

ר' יצחק'ל רוגו ומזיע, נוטל קולמוסו ביד. אל השר כותב ומתריע: "להחזיר את עמית - ומיד".

וחותם בסילסול "ר' יצחק'ל". ומנגב קודקודו הרטוב. וחושב לעצמו בנחת: "...יצחק רפאל, כמה טוב.

כי מול גל רמיה ושוחד, מעלה ושאר שחיתויות. טוב שידע עמנו - שיש גם אחד, פטריוט.

חוג איכפת לנו

צדיק ורע לו קם בבוקר וראה ש- הוא עם. אמנם עם לא מגולח עם צהוב באוזניים ושומה על הלחי, אבל בכל זאת עם.

צריך לעשות משהו בעניין המראה חשב, ותיכף ומיד הלך ודיבר עם עוד כמה חברים שגם הם היו עם וכולם יחד התחילו לפעול.

כי היה איכפת להם. הם החזיקו סיסמאות בדבר הצורך בהקמת ממשלת מומחים. הם פירסמו מודעות כנגד ירידה. הם פנו לנוידרפר מעל דפי העיתון נות להעמיק את הגביה.

הם הפגינו בעד הורדת מחירי ה- בשר הקפוא. ואפילו כתבו חוזר אישי לשורה של אישי ציבור.

הם עשו ופעלו והיה להם איכפת ובאותו זמן ישב רשע וטוב לו על המירפסת וזלל פיסטוקים. "תשמע", קרא צדיק ורע לו, "תפסיק לזלול". "ואם לא", צחק רשע וטוב לו. "ואם לא", אמר צדיק ורע לו, "ואם לא... אנחנו נשלח לך סטנסיל". והם באמת שלחו לו. מיסכן.

שמעון נוסע לאהבתו

ר' שמעון פורק בחשאי שערו וכוסס ציפורניו בלאט. ואומר לעצמו בניגון "אי, אי, אי, עיר מעט ר' שמעון, עוד מעט".

והוא שוב מישר את שולי מעילו ובוחן את הפרח בדש. וחושב "מי קווה שעכשיו בגילו - הוא יפגוש את צרפת מחדש".

אי צרפת תשוקתו הסוערת. כת ברית, אהבת נעוריו. היא אחת בשכילו - אין אחרת. הוי צרפת, הוי צרפת שאהב.

הוא כופף עצמו לרגליה. הוא חור, הוא ליקק, הוא עגב. הוא חיבק את כל ידידיה. אויביה היו גם אויביו.

כשכילה הוא פלש למצרים. ותמך מול אלג'יריה באו"ם. שסרחה, הוא עצם עיניים. ואמר: "באמת, זה כלום".

ופתאום, עת ששק לעיניה. היא ירקה לו ישר בפרצוף. צחקה וחשפה שיניה. ואמרה: "תסתלק, הצוף".

כך עשתה לו צרפת. ור' שמעון עמד שם חוזר כמת. כת בריתו, כת בריתו כת... כל מגדל הקלפים התמוטט.

והוא שוב מישר את שולי מעילו. ובוחן את הפרח בדש. וחושב "מי קווה שעכשיו בגילו הוא ירוין לצרפת מחדש".

צדקה תציל ממות

עליתי אל האוטובוס העמוס וסקרתי את המצב. היו שם שני מקומות פנויים בסך הכל. האחד ליד הנהג והשני ברספסל האחרון. כימעט ונתפתיתי לשבת מאחורי הנהג, אלא שאז התעורר מצפוני (בדרך כלל הוא מתעורר ב-12.00 אלא שהפעם הקדים), והתחיל לצרוח כמו משוגע שהוא לא מוכן, הוא יודע שתיכף תעלינה זקנות, והוא יצטרך ללחוץ עלי לקום, ואני אסרב, ונסתכסך, ולמה לו את כל זה? אז שאשב בסוף.

"לסוף", הסביר מצפוני, "לא מגיי עות זקנות. ואם כבר מגיעה אחת זה אחרי שלא קמו לה אחרים. ואם אחד רים לא קמו אז גם אתה פטור". גם כן מצפון.

הלכתי וישבתי בסוף. נסענו שתי תחנות ואז התפוצץ מטען חבלה ש- היה טמון (כרגיל) בספסל האחרון. ונהרגתי.

מאז אני יושב בספסל הקדמי ושור לח את המצפון לסוף. מוטב מוסר כליות משברים פתוחים. לא? זוהי מילחמת החיים, מה לעשות.